

Выходитъ во Львовѣ ѿ Вторника, Четверга и Суботы (кажды рускихъ санть) о 5-й год. поп. Литер. додатокъ Редакція Адміністрація підѣлъ Ч. 44 улица Галицка. Рукописи засвітаються лише на попереднє застежене спрочки печатної, въ рубр. „Падблане“ по 20 кр. а. в. Рекомандації неочесаній вѣльми бѣг порта. Предплату и неочесаній призначають: у Львовѣ Адміністрація „Дѣло“. У Віднѣ Haasenstein & Vogler, Wallasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 а; Radolf Mosse; F. A. Richter & Co., Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Voegler, E. L. Daube & Co. Въ Парижѣ Agence Havas. Въ Ростовѣ Редакція „Кіевской Старинѣ“ въ Кіевѣ, поштовій друкарь и Газетне Бюро В. Ф. Зама въ Одесѣ Дерибасовська ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Запросини до предплати.

Съ днемъ 1 (13) липня розпочинається другої піврікти, взгядної третій кварталь сего річного видавництва „Дѣла“. Пригадуємо се нашимъ Ви. Читателямъ и просимо ихъ поспішити съ предплатою и виробнаньемъ замігостей, бо неважливими часопись руска може стояти и дѣлати въ загальну користь рускої народності и церкви только при щирої матеріальної запомовѣ Ви. Читателівъ.

Наше „Дѣло“ дѣлъ часу свого засновання до нинѣшнього дня стоять крѣпко и неустрашимо на сторожії правъ руского народа, а захистою и бѣгдаю въ нашихъ трудахъ есть для насъ та симпатія и довѣріе, якими „Дѣло“ тѣшиться скрѣзь на Галицкій Русі. Ми єдино въ красну будучинѣ галицко-руського народа и таї вѣра каже намъ въ нынѣшній сумній пору съ цѣлымъ жаромъ душевнимъ вести дальше тяжку свою працю для югального добра всѣхъ Русиновъ. Матеріальна помочь П. Т. Читателівъ улекшить намъ нашу важку задачу.

Редакція и Адміністрація „Дѣла“.

Боляка витяти и выпечи!

I.

Кождый народъ въ природномъ розвою своєму стрѣчає ріжній перешкоды, бѣльши або менші, ізъ виѣ бѣгъ вороговъ чужихъ, або и у внутріи бѣгъ своихъ таки людей, що прозою житї зѣ простої пути народовъ, гасять въ собѣ полома любови до рідного краю, до рідного слова, до ріднѣхъ своїхъ, гоготі запрягчись у чуже ярмо и тягнути въ хощь-бы и пайбѣльшого ворога свого, щобъ только дѣстати трохи бѣльше браги. Такї свои люде безперечно велики боляки на тѣлѣ народнѣмъ.

Такихъ людей, що руководятся засадою: „ibi bene, ibi patria“, не хибувало и у насъ нѣколи, — не перевелись они и у насъ сегодня. То тіи злаштій индивидуа, що сегодня буде кричати зѣ цѣлого горла за праославіемъ, а завтра стане plus papiste, que le rare ше и буде брызкати болотомъ на вкорашнихъ своихъ друговъ и учительвъ; сегодня буде служити рускій ідеї народній, завтра пойде на службу польському „г҃ад-ови

moraln-ому“, а позавтру наймется и до департаменту россійської поліції. А скажете ви ему: „Убийся Бога, чоловѣче, де твої засады? погадай на свою честь, на свою душу!“ — бѣнъ просто бѣграє: „Ну, а ви менѣ можете дати только браги, колько я теперъ маю?“ — и конецъ бесѣдѣ.

Такій индивидуа не можуть вже порозумѣти, якъ другій люде можуть остати вѣрными своимъ засадамъ; они не можуть вже понятіи, що то значить патріотизмъ, за котрый не то не береся гроша, а ще терпится недостатки, наругу, ба и йдеся на смерть; они зѣ такихъ людей глузують: патріотизмъ и привязаність ихъ до свого рідного народу, до свого рідного слова, они называютъ „мріями“, часомъ, що правда, буваютъ на столько ласкавій, що „сожалюють“ надъ патріотомъ, котрый, якъ кажуть „зарывся у свою малу Руслъ, мовъ хробакъ у хрѣнь, тай гадає, що вже не можна нѣчого солодшого вкусити... бѣдний „мріяч“!... отъ мы не такій дурівъ возитися съ якимися — ха, ха, ха! — „нарідними“ ідеями...“ Такъ говорять они для себе. Але-же треба щось сказати и для тихъ, хто дает брагу. И отъ такій индивидуа починають грati фарсу, въ котрой они показують себе (самі въ души почиваючи свою нужденностъ) страшно отважними, резолютними, безпощадними, всезнайочими и всеобімаючими, Зевсиками мечучими громы на дробиць карликами „народніців“, Богомъ вже засудженихъ на то, щобъ куды поступаються, только грѣхами, зложелали и злоничили, а такъ глубоко почиваючихъ тяжаче на нихъ проклятье, що вже и не зважутся піднести очей на Зевсиковъ, а почувши гукъ ихъ громовъ, падуть пінь на землю, буяте въ груди и молять прощення за свою тяжку вину — за любовь рідного краю, свои мовы и вѣры, за любовь своєї историчної правди, за почутые народного и личного достоинства, за словомъ за свои „мрії“... Фарса тая однакож у кожного розумного и свѣдомого нашихъ относинъ чоловѣка будить только усмѣхъ сожалюю надъ перфідію еї тенденції, а повѣрти въ еї вѣрності може только той, що нѣчого не видить або нѣчого не мыслить.

Такій фарси отграються у насъ бѣгъ вже часу въ нашихъ, зѣ ріжніхъ боковъ субвенціонованихъ органахъ. Горстка людей, збитихъ прозою житї зѣ ясної пути народної, —

позує на вѣщунівъ народныхъ, речниківъ волѣ народа, а на кождомъ кроцѣ послується пеправдою, інсинуаціями, клеветами на людей, що цѣлымъ существомъ своїмъ прилягли до народної святої ідеї рускої, що якъ тій свѣтоточѣ присвѣчують меншому братові своему, безчестить и плюгаєтъ кожного, хто только не хоче поклонитися кумирові темноти и деморалізації а лелѣ въ груди своїй свѣтлій ідеаль народний. Неразъ, читаючи тіи органи, приходить чудуватися, якъ може здобутися чоловѣкъ на столько перфідії, столько несовѣтності, щобъ звалювати на другого чоловѣка вину за щось таке, що бѣнъ самъ съ своїми товаришами зробивъ; якъ може приписувати комусь такій самій — розумівся не зовсімъ підхлѣбній свойства — якъ не хоті другій якъ только бѣнъ самъ посѣдає; якъ може чайсь добрий учинокъ для загальнюї користи народної, пітнунати знаменемъ якоися нечести, якоися зрады? А прецѣнь опо такъ у насъ дѣєсѧ. Съ тяжкимъ болемъ серця мусимо констатувати сей фактъ, — але добро наше народне вимагає того. Мовчати довше не можна.

Мы пересвѣдченій, що загальна інтелигенція самъ умѣє розпізнати правду бѣгъ неправди и клевети, только покладаючись на то, що сколько можна оминаємо всяку полемику съ всякими субвенціонованими органами, але-же се можемо чинити только до якоися граници, тымъ бѣльше, коли зважимо ще и то, що тіи органи, розпоряджаючи субвенціями, накидуються безплатно, для агітації, и въ такій круги народній, де нема на столько інтелигенції, щобъ въ печатачній рѣчи обгроznити правду бѣгъ неправди. Такихъ зневага и клеветь, якими въ послѣдніхъ часахъ переповнене майже кожде число згаданихъ органівъ, ізъ „народніців“ и на достойну особу свѣтлого, правдивого и неустранимого патріота дра Омеляна Огоновскаго, мы промовчати не можемо. Наростаючого боляка на нашому організмѣ народнѣмъ треба завчасу витяти и выпечи.

Справоздання зъ виборовъ.

Виборы въ Жовкви. Отъ Жовкви пишуть намъ: По справозданняхъ зъ другихъ виборчихъ округовъ, де наші народній кандидати черезъ небувалі доси способы и противности въ борбѣ

Предплати на „Дѣло“ для Лестрії: для Россії: въ цѣлый рѣкъ . 12 зр. на цѣлый рѣкъ . 12 рубл. на півн. року . 6 зр. на півн. року . 6 рубл. на четверть року . 3 зр. на четверть року . 3 рубл. съ дод. „Бібліотеки“: съ дод. „Бібліотеки“: въ цѣлый рѣкъ . 16 зр. на цѣлый рѣкъ . 16 рубл. на півн. року . 8 зр. на півн. року . 8 рубл. на четверть року . 4 зр. на четверть року . 4 рубл. на саму додатокъ: на саму додатокъ: въ цѣлый рѣкъ . зр. 5 — на цѣлый рѣкъ . 5 рубл. на півн. року . 2-50 на півн. року . 2-50 рубл. Для Заграниць, окрімъ Россії: на цѣлый рѣкъ . . . . . 15 зр. на півн. року . . . . . 7-50 зр. на четверть року . . . . . 3-75 зр. съ дод. „Бібліотеки“: на саму додатокъ: на цѣлый рѣкъ . 19 зр. на цѣлый рѣкъ . 6 зр. Поодиноке число коштує 12 кр. а. в.

Бехъ-аль-Джууръ.

Фантазія Михайла Заволоки.

(Конецъ)

— За Арабомъ увійшовъ и перекладчикъ, гостоліці, плюгавій, рудий. Онъ избгнувся передъ громадою мало не до землї; зѣ лиця видно було погану душу. Въ Александриї бѣнъ порався доси коло деякіхъ „зведеній“, але почувши виокомъ грошъ, промѣнивъ свою „працю“ на урядъ перекладчика. Якоися вищучи, спытавъ бѣнъ капітана:

— Шо яновельможність ваша спытати єго скаже?

— Розпітай, зѣ бѣнъ чи багато людю въ селі було, сколько побито, — ну все...

Перекладчикъ повернувся до Араба и пікає віго зъ собою заразъ вовчою стала.

— Ты, старый дурню, хочешь живымъ бути? Сколько дашъ? — а то таке розкажу, мовъ бѣнъ тебе, що й смерти тобї не знайдутъ. Сколько дашъ?

Старий мовчавъ.

— Та каки жъ, на свини бѣ тобї їздити! Даши десь червонихъ?

— Десять разъ плюну тобї въ очи, бодай сонце вишло тобї на голову!

— Ой, не дури, старый! — завищавъ перекладчикъ, — заразъ скажу. Такъ тебе катувати муть... викинуть тебе собакамъ... Огъ скажу...

Голова у старого ажъ затряслася зѣ пересерда.

— Кажи! — гаркнувъ бѣнъ, — та щобъ не збрехавъ ты, скажу я: Прошадете ви усѣ бузувѣръ! Иде великий пророкъ, бѣнъ роздѣль, побе, розкідае вісъ по полю и тулуби вашї обгрызути собаки!

Панъ перекладчикъ ще горшъ завищавъ иоказавъ Годжу:

— Ваша яновельможність! — сей дурень не только що не каже, про що пытає ваша яновельможність, але лас вашу мость и вѣхъ Інглизовъ и королеву таїк лас, що й не можна наїтъ скажати.

Громада насуцилася и глянула одинъ на другого.

— Та ты скажи ему — навчавъ Суфлі, — що мы прїшли во рѣзати ихъ та бити, а помагати имъ, ширити просвѣту и культуру.

— Слухаю мость вашу. Ты, чортовъ дѣду, даєшъ грошъ, чи нѣ? Бать, якъ они визвѣрилисѧ на твою голову паршиву! Дѣду знову почавъ клясти и лаяти.

— Інъ не перестає, все лас та пророчить усїй напасті и лиха вѣйску вельможніости вашої, — верещавъ перекладчикъ, — каже, що сей данець Магді, пехай роздѣль Аллагъ его голову своїми чоботами, прїде незабаромъ тай перебѣсъ усїхъ, навѣтъ возьме царю королеву и зробить зовсімъ неподобне...

— Якъ не хоче казати, то бѣграєтъ его, а

завтра почеїть! — сказавъ Годжъ, наливачи собѣ вина.

Перекладчикъ пойшовъ зѣ покою съ Арабомъ, щось кажучи ему на ухо и хижко скрививши.

— Отсє не добра рѣчъ, що за вое, що мы терпимо, працюємо, кровъ, потъ лімо, отай дурній щасъ ненавидять, лають, кленуть... Чисті звѣрі, — розводивъ кореопондентъ.

— Е, що бо въ кажете, и Іоуса ненавидѣла, глузували, якъ терпѣть на Голгофѣ, — поїтъшавъ пасторъ.

— Одна только вѣха, що се минето и они потомъ самі будуть клятись и намъ ще будуть мутъ монументы, — знову почавъ кореопондентъ, набираючи рядки для газеты. Грошаки, по двадцять за рядокъ стояли ему передъ очима.

Только Годжъ уперто мончавъ. Онъ не бачивъ нѣякого дива, що Арабы его ненавидять, якъ бѣнъ душить ихъ для вина и сигаръ. Онъ собѣ свое думавъ и не очувся, якъ громада залихла и почала розходитися.

Тымчасомъ якъ стемнѣло, зѣ потайнихъ кутківъ новильзили, хто живимъ остався, найбѣльше бабусь та дѣти. Потомленій тымъ, що бачили, що чули, що дѣяло за день, жінки не мали вже силы духа, они стали полохливій и боязкій; по тиху, немовъ тѣни, лазили по селу глядати роздѣленихъ та мильихъ мѣжъ построїленими та порубаними, що й доси ще лежали не прибрані. Багато вже повирило, але були дякі й живій

мывали, вязали имъ раны. Усе село стало якою долиною плачу и муки, котрої бѣ не занехавъ и Дантъ. Неодна мати, неодна жінка зомъла тутъ коло дорогої мерця, що только день, якъ бувъ живий, живавъ, здоровий, а тепер лежавъ нерухомо, залитий кровю. Тахі въ грудахъ залихненій ридані, хрипучі пальми, голосине чуті було підъ тихими пальмами. У холодку и дякій з порубанихъ очи налаяли и отогнали, хрипіли. А якій зорѣ, якъ завоїгди, тихо дивились зъ безкраєю синія неба, обсыпаючи блѣдими свѣтомъ бѣдне село; шамотіло листі, рѣчка булькала підъ похилими вѣтами и ся звичайна щоденна тиша, покой, що такъ радує щаолине серце, тепер только омутку додавали... Красше було бѣ, якъ-бы сковалися ѿ тихихъ зорокъ, якъ-бы рѣчка навіжено бурхала и ревѣла, якъ-бы громъ торохтѣвъ що хвилини надъ самою головою, якъ-бы блискавка склала очі, вѣтеръ вивѣ, лютувавъ, ривъ голье, покривлі, замѣтаючи усе куряво...

Та бабуся, що плакала тогдѣ підъ огорожою, знайшла свого сына. Съ пробитимъ животомъ бѣнъ лежавъ десь у кутку, устромивши лице въ якієві черепокъ, и бувъ ледві живимъ, — усого жити только і ставало на те, щобъ раз

найоригініші. Празбори бо у вісімъ трохъ поїздокъ були вже переведені для насъ досить користно, бо відъ із нашихъ спікують не єсть наїйтъ пропускати, що тутъ буде поставлений сонь Ковальський. Оголошеніе кандидатури Ковальського застало насъ вже приготовленихъ, а противникъ дуже поразилъ. На глуши треба було старатись о гроши, безъ которыхъ усіхъ оказались немисливими; відъ однієї магії розслыхались на цілій поїздъ до обывателівъ польськихъ а до арендарівъ жілівськихъ бговъ, щобъ они всіми средствами старались випинути на виборцівъ, аби звалася їхъ північескою для града і для насъ кандидатуру. Комісаръ староства гр. Д'лушицкій вибрався въ суботу раніше за 3 дні въ одну частъ поїзда въ писаръ старости жілівъ Кеслеръ въ другу частъ, щобъ особисто поперегъ справу. Самъ п. староста помінявши §. 27 і 30 орд. виборцівъ не порозумівавъ картъ легітимаційнихъ виборцівъ черезъ уряди громадські, якъ то все бувало, лише кожного майже виборца відкладавъ до себе і по своему почувавъ, а п. инспекторъ школъ ІІ Сиркевичъ, котрому „Gaz. Narod.“ въ своїй доцисі зъ 11 червня такожъ заклинула безсупінно, въ дні передъ виборцівъ, коли учителі приходили по місцічні пеною, заливати майже кожного до себе строго наказуючи имъ явитись інто въ Жовкви „въ селъ прогащованія powiatowej szkolnej biblioteki“, візуально при той протестъ, удаляючись зъ салѣ виборчої, завішуючи засідань на 1½ години, а тымъ часомъ підвались въ салѣ грозби і крики не до описання. Народъ бурята, а гамбръ не устає на жаді звоненія і поклики. П. комисаръ явився зновъ, але народъ витасе его що більшимъ крикомъ. Не могучи самъ інчого відъятъ, просить о. Породка упокоїти народъ. И ажъ коли о. Породка відкликається на столь, при котрому сіділа комісія спілесуву въ долоні, народъ утихъ, а п. комисаръ видимо затревъ женіхъ тою афера, таємъ отозвався: „Moje przekonanie było, że Bazyl i Wasyl to nie wszystko jedno, a poniewaž rada starosty przekonanie jest, że to wszystko jedno, więc ja swoje cofam (sic!) i oznajmiam, że wybrany jest Wasyl Kowalski 19 głosami ponad absolutną większość.“ Угря і слава загреміла изъ того грудей. Були межи нашими виборцями і зрадниками, однакъ не много, а і тымъ мусимо простити, бо не зробили они того що лакомітва на ковбаси або гроши, якъ більше зъ причини небувало доси пресесія і грозьба розличныхъ органів.

Нарештѣ настільки судний день. Понеже знана лагодість нашого старости видалась іногамъ въ день виборівъ небезпечною, ділого поручено переведеніе виборівъ комісарю гр. Д'лушицкому, вже зъ лица свого енергичному чоловікові. Той отже п. комисаръ переводивъ актъ виборівъ „енергично“ при помочі обувателства, котре ціле на polu walki (такъ будо писано въ бтозахъ) зібралось въ побічній комнатѣ умістилось і при помочі цілої армії жілівъ і сурдуговихъ агітаторівъ, котрі залягали великою товорою сіні і сходи магістратського дому, втискаючись безъ женади до самого салѣ виборчої, а павѣтъ передъ сьмъ столѣ виборчої комісії. Але не помогло нічо. Надоснішій телеграми зъ Рави і Сокала утвердили победу Ковальського; народъ урадований почавъ опускати салю виборчу, ажъ тутъ п. комисаръ, хотічи видимо ратувати побіженій, оголосивъ о 1 годинѣ такій результатъ виборівъ: „що осьто жадень зъ кандидатівъ не єсть вибраний, бо ажъ Романъ Децькевичъ, ажъ Василь Ковальський, ажъ Bazyl Kowalski не получали абсолютної більшості. Буде отже о 5 год. друге голосуваніе“(!) Ми оголосили Но що жъ було дѣлать? Ждемо терпеливо не до 5 а до 7 годин, віждаючи, що чайже може наїстяцтво, до котрого мався п. комисаръ въ тоймъ дні біносити, висміє take absurdum. Нарештѣ о 7 годинѣ вечоромъ кілучту насъ до другого голосування. Ідемъ, але що бачити? Замѣтъ отвореної якъ рано брамы до магістрату (мѣсця виборівъ) застась отворену лише малу фірму, котру пильнуше ревізоръ поліції съ однімъ поліціянтомъ, віпускаючи виборцівъ по одному і жадати бтъ нихъ карты легітимаційної. Въ сб-

іяхъ уставлена товна жілівськихъ уличниківъ, котрі мають задачу кожному виборцеві ту карту сїбі звідти. Шасливий, кому удалось перебратись цілою черезъ ту поланку, а кому карту звідти, тога стоячі при дверехъ салѣ виборчої жандарми не впускали, а стоячі на сходахъ поліційні скоро на дозіну експедіювали, при чмъ штовханцемъ помагали имъ въ сїніхъ стоячій жіліві. Хто знає, чи при такому стоячій друге голосуваніе було-бы імъ привнесло такій результатъ, якъ перше, колибіть въ той енергічній для насъ хвіли не показалась буда енергія і солідарність нашого народу. Нашъ виборецъ, відчинаєсь такъ сильно покривденіми, передъ начальствомъ 2го голосування, диктують устами членів комісії о. Породка зъ Глинська протестъ, що голосувати вже не будуть, бо кожному ясно, що Василь а Bazyl то все одно. Панъ комисаръ учувши той протестъ, удаляється зъ салѣ виборчої, завішуючи засідань на 1½ години, а тымъ часомъ підвались въ салѣ грозби і крики не до описання. Народъ бурята, а гамбръ не устає на жаді звоненія і поклики. П. комисаръ явився зновъ, але народъ витасе его що більшимъ крикомъ. Не могучи самъ інчого відъятъ, просить о. Породка упокоїти народъ. И ажъ коли о. Породка відкликається на столь, при котрому сіділа комісія спілесуву въ долоні, народъ утихъ, а п. комисаръ видимо затревъ женіхъ тою афера, таємъ отозвався: „Moje przekonanie było, że Bazyl i Wasyl to nie wszystko jedno, a poniewaž rada starosty przekonanie jest, że to wszystko jedno, więc ja swoje cofam (sic!) i oznajmiam, że wybrany jest Wasyl Kowalski 19 głosami ponad absolutną większość.“ Угря і слава загреміла изъ того грудей. Були межи нашими виборцями і зрадниками, однакъ не много, а і тымъ мусимо простити, бо не зробили они того що лакомітва на ковбаси або гроши, якъ більше зъ причини небувало доси пресесія і грозьба розличнихъ органів.

Не могу закінчити, не згадавши що о одній важній фактѣ. Якъ знаємо вже зъ газетъ зложила при виборовій комісії чч. виборці Федъ Коровець 2 зр., а Федъ Заболоцький 33 зр. 70 кр., котрі дістали бтъ жілівъ за голоси на кандидата Децькевича, а о зверненіе котрьхъ ихъ потомъ жіди чблалися. Той фактъ послуживъ нашимъ противникамъ до того, що „Kurjeg-ovi Lw.“ виразно доносили, що ти гроши дістали виборці за Ковальського, а „Dziennik polski“ додавъ, що въ Жовквії приготовляється протестъ изъ сторони польської зъ причини перекупствъ. ЧЧ. виборці спростовували здемаскували денуцінівъ. Але чи на тоймъ конець? Суть сферы, що павѣтъ погодиться не можуть съ гадкою, щобъ сов. Ковальський бувъ вибраний послемъ. Отже протестъ таки бути мусить, хочь-бы і основаній на штучкахъ. А до такихъ штучокъ належить і ось тая: Десь въ Сокальщині живе якісь польський селянинъ, що звесі Bazyl Kowalski. Ходять отже вѣсти по нашимъ Жовквії, що зроблено вже въ єго імені прошеніе до ц. к. намѣстника — виборчого до думи державної.

Хиба закінчити той виборчій драматъ?

Істинно драматичні наслідки починаються тепер для насъ Русинівъ і входять на порядокъ дневній сектору всіхъ нашихъ ревнихъ патріотівъ. Но що тутъ найцікавішої то то, що енергична рука Тиміса въ виконанії обовязківъ службовихъ видимо ошибнулася, бо межи вищими тажко покараала такожъ Русина-виборца, учителя Дмитра Рубля, отбираючи ему przelożeństwo obszaru dworskiego въ Колодії, мимо того, що той неборачицко голосувавъ за польськимъ кандидатомъ!

Віконці не можу відергати бтъ вираженія Вамъ подаки зъ косклюю Вашої статі „Гадки по виборахъ“. Нашъ поїздъ, хоті посбдати патріотичній народъ і солідарну інтелигенцію, отчущавъ вже давно потребу новажного, всіхъ Русинівъ лучшого, товариства політичного. Въ виїшній добѣ стало то вже необхіднимъ, тожъ кличеть Вамъ: „До дѣла въ имя Боже!“

О. И. Волянський,

перший руский священикъ въ Америцѣ.

Читателъ наші знають, що о. Іванъ Волянський, висланій Віпр. митрополитомъ Сильвестромъ на душпастиря до ново-заснованої рускої парохії въ Шенендо (Shenandoah), обнівивъ тамъ-же свій урядъ не бтъ великіхъ трудностей, завданихъ ему братньою клиромъ латинського обряду въ Сполученыхъ державахъ повінчанимъ Америки. Каменемъ преткновенія, що латинський клиръ, репрезентованій архієпископомъ Ріаномъ въ Філадельфії, всіми силами супротивлявся введеню о. Іва. Волянського на становиско руско-унівірситетскому священику въ Шенендо, була головно — таємъ казано — бодай та обставина, що о. Волянський жонатий і до Шенендо пріїхавъ съ женою. Тамъ на перекроті латинському клиру оставивъ на становиску пароха (отдавши Тимчасомъ о. O'Reilly въ ірландській церкві, якій церкви одержавъ тутъ бтъ архієпископомъ, упідомлююче его о намірі въ іншого обряду). O. O'Reilly читавъ се письмо, якимъ відповівъ тутъ громаду свого села, що о. Волянський однакожъ відмінно відповівъ, що працює въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самімъ часі потайно відчущувавъ, що римська церква працює въ ажномъ-небудь священикові право працює. Исторія церкви, публікована въ Press, відома въ тутъ широко читана і хоті католицькимъ положенію відповідати на всі питання церквей, але мимо того відомо, що о. Волянського було склонні дати її ім'ямъ, а въ тоймъ самі

вызывала на вѣтъ сердѣцъ англійской прасы
и чудование. Если руско-уніятскій священикъ
може бути жонатымъ въ Европѣ, то для чого
же може бути жонатымъ въ Америцѣ, де сягає
така сама власть римского первоевшеника. Мы
можемо лишь жалувати, що наші дотычній
дѣлѣ не змогли въ Римѣ и въ конгрегаціи
поставити на своїмъ и до-
пустили до упослѣдженія нашего обряду и цер-
кви въ очахъ католиковъ римскихъ въ Аме-
рицѣ. Въ дописи „The Philadelphia Press“ по-
казана вже надто велика нетерпимость архіеп.
Ріана въ Філадельфії и O'Reilly въ Шенендо-
ро греческого обряду, а така нетерпимость не
доволенна була нѣколи бути достаточнымъ мо-
гутомъ для Риму въ рѣшню спорного дѣла
въ некористь о. Волянського. Откликальсь
о. Волянського въ Шенендо потерпать дуже
достопочтество нашей церкви и провинціональ-
нагъ властей церковныхъ, тымъ бѣльше, що
нема нѣ одної важной и разумної причины
до капитулациі. Капитуляція така инвольвує
свою вонатъ якоись низшости нашей церкви
и греческого обряду будто для того, що свя-
щеники твої церкви жонаті. Хиба, що Римъ
бояться революції лат. клиру въ Америцѣ въ
некористь целебату, а нашъ одинъ священикъ
може бути виновникомъ зла? Але чи жъ
можемо подумати, щобы лат. клиръ такъ легко
отступивъ отъ дисциплины безженності? Е-
чи-жъ нѣ, то и ся причина отпадає, а мы
важили сїльши низького упокореня. Уступ-
чивость палежить до честнотъ, але не въ рѣ-
шнѣ еспіональныхъ, дотыкаючихъ отвѣчного
взычаю. А може се новый рѣдъ толеранціи?

заступника Впреосв. митрополита зложила въ и-
мени своихъ товаришокъ подяку покровителевъ
інститута, оттакъ Вл. настоятельцѣ, учителькамъ
и учителямъ. Промова ся такъ подобалася числен-
но зѣбранымъ гостямъ, що они нагородили бесѣд-
ницю громкими оплесками. По сїй подяцѣ про-
мовивъ Вл. о. Ведачко и въ краснорѣчивѣй бесѣ-
дѣ заохочувавъ воспитанницѣ до дальшої науки
пильности и вытревалости, до любви до Бога
до свого рѣдного народу а беѣду свою закончилъ
многолѣтствіемъ цѣсареви, по чѣмъ воспитанницѣ
подъ управою Вл. сов. митроп. о. Дольницкого от-
спѣвали трикратне „Многая лѣта“. Теперь насту-
пило отчитанье класификацій и роздача нагород-
пильности, по чѣмъ воспитанницѣ поспѣшили въ
обняття дожидаючихъ ихъ родичевъ и знакомыхъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Въ Хорватії) выдавъ баронъ Живковичъ брошуро, въ котрой обговорює хорватско-угорськіе
относінни и подноситъ кривды, якіи наносятъ Хорватамъ угорска гегемонія. Свою брошуро предложивъ Живковичъ рѣгнікодарній депутації въ Загребѣ. Посля гадки его Хорватія — се рѣвнова-
рядный елементъ съ Угорщиною, а консеквенцією
сеи рѣвноварадности повинно бути роздѣленье буджету на угорскій и угорско-хорватскій. Само-
собою зрозумѣло, що жаданя бар. Живковича, якіи
небудь подъ многими взглядами справедливій, не
выключуть нѣякої змѣни въ политицѣ правитель-
ства Залитавіи.

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ

Австрійско-Угорська Монархія

(Въ Хорватії) выдавъ баронъ Живкович брошуро, въ котрой обговорює хорватско-угорські относини и пôднооить кризы, якій наноситъ Хорватамъ угорска гегемонія. Свою брошуро предложивъ Живковичъ речниколарной депутаціи въ Загребѣ. Пóсля гадки его Хорватія — се ровнорядный елементъ съ Угорщиною, а консеквенцію сей ровнорядности повинно бути роздѣленъ буджету на угорскій и угорско-хорватскій. Само собою зрозумѣло, что жаданя бар. Живковича, як небудь пôдъ многими взглядами справедливъ, не выключуть нѣякои змѣны въ политицѣ правительства Залитавіи.

Ро́чный испытъ въ дѣво́чомъ инсти-
тутѣ сс. Василіянокъ у Львовѣ.

Якъ кождого року такъ и сего отбувся дні
29 червня испытъ воспитанниць въ институтѣ со-
Василіянокъ съ великимъ торжествомъ и при чи-
менной участії гостей такъ зъ самого мѣста якъ
зъ провинціи Саля, въ котрой отбувався ис-
пытъ була красно прибрана въ цвѣты а на од-
ной стѣнѣ яко подяка Воевишному за щасливо
довершеву науку стояли слова „Спаси Богъ“ у-
ложеній зъ зелени однимъ зъ учителей въ институ-
тѣ. Испытъ розпочався підъ проводомъ Вл. крыл.
Величка, котрый якъ мы вже доносили, засту-
пивъ покровителя института Впреосв. митрополи-
та Сильвестра, выїхавшого до Уніва. Насампен-
деръ приступила до испыту двѣ низшій т. е. III
и IV а оттакъ клясы V, VI и VII а результатъ
класифікація бувъ слѣдуючій:

Въ клясѣ III получила першій степень ученицѣ: Ольга Левицка, Елена Туркевичъ и Евгения Танчаковска. — Въ клясѣ IV отзначилися: Іванна Сембратовичъ, Елена Огоповска, Марія Іартанець, Евгенія Хойнацка и Евгенія Цѣнзюка; першій степень получили: Стефанія Доманськъ и Ірена Чачковска. — Въ клясѣ V отзначилися: Александра Бѣлецка и Катерина Лещинська; першій степень получили: Наталя Михалевичъ, Евгенія Билинська, Ольга Михалевичъ. Ірослава Малецка и Іовина Богачевска. — Въ клясѣ VI отзначилися: Ольга Саламоновна, Ольга Рожка, Евгенія Ганкевичовна, Марія Кордасевицька, Клавдія Саноцка и Евгенія Коньстянська; степень першій получила Олимпія Дорожинська. — Въ клясѣ VII отзначилися: Марія Фолюсевичъ, Анна Долинська, Ванда Захарска и Елена Кульчицка; першій степень получила Клементина Долинська.

Зъ ходу испыту мы переконалися, що ученицѣ поробили краонї уснївки въ поодинокихъ предметахъ а въ декотрыхъ якъ н. пр. въ религії, языцѣ рускомъ, въ исторії всемирной, въ физицѣ в рахункахъ настї туже класса Особла

Фаизъ в рахункахъ навѣть дуже краснай. Особливо красно отпovѣдали при испытѣ зъ языка руского панночки Саламоновна, Гапкевичовна и Фомосевичовна; зъ исторіи всемирной панночки Долиньска Климентица и Захарска; зъ физики панночки Кордасевичовна (про барометръ) и Коныстяньска. Не менше красно отпovѣдали такожъ зъ географіи панночки Бѣлецка, Коныстяньска, Гапкевичовна и Кульчицка. Піодчасъ перервы въ испытѣ отбувалася гра на фортепіанѣ, котра выиграла такожъ похвально. — Въ сали припираючой до той, въ которой отбувавоя испытѣ стояли разные

ЗАГРАНИЦЯ.

оди буди такъ численій и краснѣ, що давали най-
лѣпшій доказъ о пильности учениць, и заходахъ
учительки, котрой сей предметъ, такъ важный для
женщинъ, поручено. Ба не досыть на томъ; всѣ
майже ученицѣ буди поубирани въ прекрасныхъ
строяхъ народныхъ власной работы.. Зъ выстав-
леныхъ работъ притягали особливо до себе зре-
тельиъ двѣ дуже краснѣ работы на канвѣ; одна
изъ нихъ представляла на блѣдо голубомъ тлѣ
жатье зъ дробного свѣта ростинъ именно
рожевы брандушки и бѣлы анемоны середъ тра-
вицка и листя — работа Мирославы Малецкої,
ученицѣ V клясы, а друга канва Александры Бѣ-
лѣцкої представляла на чорномъ тлѣ повсюдь ро-
жѣ стриженои работы. Кромъ сего выстав-
лено колька красныхъ подушокъ подъ евангелія
съ отцовѣдными емблемами, работы воспитанницї
Клавдії Савоцкої, Евгейї Цѣлановской и др.
богато диваниковъ, вышивань посли взоровъ на
родныхъ и другихъ работъ ручныхъ якъ коши
ховъ на билеты, окладокъ до вазоповъ, умбръ, руч-
наковъ и потребныхъ до того вѣшаль и т. п.
Испытъ тревавъ майже до 7 години и закончився
красною промовою одної изъ старшихъ ученице-
ціаны Ганкевичовной, котра навязуючи до слобвт
выписаныхъ зеленею на стѣнѣ и звернувшись до

нога въ высотѣ трехъ миллионовъ рублей. Банкъ оей мае головно звернути увагу на задолженыхъ властителѣвъ бѣльшихъ пособностей и мае имъ принести помочь черезъ подаванье кредиту на короткій терминъ. На сколько банкъ такій есть конче потрѣбный для россійского дворянства, може лишь той оцѣнити, кто знае добре россійской относины; то есть однакожь рѣчею певною, что черезъ заведеніе сеи институціи правительство мало головно на оцѣ позыскати себѣ элементъ консервативный. Далеко большого значенія есть друга важна реформа внутрѣшнаго устрою державного а сею есть знесенье податку т. зв. подушного о котрѣмъ мы вже разъ доносили. Правса россійска справедливо величае сей крокъ правительства и приписуе ему великое значеніе, бо съ симъ податкомъ упала вже послѣдна поднора крепацтва въ Россіи а селянство на котрѣмъ доси спочивали наибѣльши тягары буде могло теперь свободно ототхнути. Съ справою тою стоять такожь въ звязи справа пашнортова, котра немало вилыне на добробить селянства, позаякъ селянинъ буде теперь мѣгъ свободнейше въ kraю повертатись. Доси селянинъ, который не заплативъ бувъ подушного въ цѣлости, не мѣгъ зъ своего села выѣхати. „Нов. Врем.“ приписуе головну заслугу въ сей справѣ министрови фінансовъ а заслуга та есть тымъ бѣльшою, коли разважится, что черезъ знесенье сего податку министерство финансівъ стратило за 1886 р. 50 миллионовъ рублей. — Зъ Петербурга доносять, что вѣсть, котра передъ колькома днями розойшлась була въ Лондонѣ, что будто-бы въ Афганістанѣ выбухла ворохобня противъ Абдуррамана, есть зовоѣмъ безъосновною.

ха, мѣсцами якъ кураче яйце, а мѣсцами падало навѣть брылами леду. Може було-бы ще що поднялося по той тучи, але коли вже третій день такъ велика спека, якои ще не було сего лѣта: все вяне и паде. Люде плачутъ и руки ломлять та просятъ ратунку“.

— О буряхъ, градахъ и хмароломахъ доносять не лишь зъ рѣжныхъ сторонъ kraю, але такожь и зъ рѣжныхъ сторонъ монархіи и заграницѣ. Въ понедѣлокъ по полудни була сильна буря съ дощемъ коло Krakovця, Жовкви и Яворова. Межи стаціями трансверзальной желѣзвицѣ Хабовка и Зарыте бувъ знову тогожь дня сильный хмароломъ, въ наслѣдокъ котрого перервався шляхъ желѣзной дороги чрезъ що и въ руху настала перерва; люде мусѣли выїдати зъ поїздовъ и пѣшки переходити на другу сторону. Въ Австріи горѣшай лютилися въ недѣлю и понедѣлокъ сильнай бурѣ въ рѣжныхъ сторонахъ kraю; були такожь и хмароломы. Збожа въ богато сторонахъ зовсѣмъ знищены и богато людей потеріло. Подобнай вѣсти надойшли такожь и зъ Буковины, де минувшого тыждня майже що дня були бурѣ зъ дощемъ и градомъ. Въ выжницкому повѣтѣ бувъ хмароломъ а вода наробила богато шкоды, особливо въ селахъ Петрашу, Подзагорчу и Ростокахъ. Воды выступили зъ береговъ а подмулени горы усываются и засыпуютъ поля и огороды. На Черемоша коло Выжница забрала вода мостъ. Прутъ подъ Чернѣвцями сильно прибувъ. Дня 27 червня була велика злива въ Празѣ а въ семиградскомъ комитатѣ Горомсегъ бувъ того дня хмароломъ; мѣстечко Св. Дьордій стануло цѣлѣ подъ водою. Зъ Берлина доносять такожь о хмароломѣ и сильнай бурѣ, котра особливо въ ботаническому парку погубила школу.

НОВИНКИ

— Выдѣль тов. Бурсы св. Іоана Хрестителя въ Дрогобычи запрошуе воѣхъ Ви. Членовъ и желающихъ до товариства вступити на загальныи збръ, ко-
трый отбудеся во второкъ дня 2 (14) липня с. для погорѣльцѣвъ 10 зр., коли декотрий дѣдичъ
ледве по 1 зр. 50 кр. давали. Вб. п. Чесновска
зъ Городищъ кромѣ несения помочи въ живности
пожертвувала ще 500 зр. для нещаоливыхъ.

— Въ справѣ материальнаго положенія католицкого клира постановило министерство вѣроисповѣданія и проовѣты, что кождыхъ пять лѣтъ мають робити статистичніе доходженія о положенію католицкого клира въ Австріи, въ подставою до сего мають бути фассіи, зробленій посля приписовъ за кона о конгруї.

— Поминальне богослуженье за упокой бл. п. митрополита Григорія Яхимовича отправилося въ въ понедѣлокъ въ Успенській церкви. Литургію отслуживъ о. крыл. Малиновскій въ сослуженю оо. крылошанъ Величка и Шведицкого и двохъ діяконовъ. Взреосв. митрополитъ обѣцявъ бувъ отслужити архіерейску литургію, під часъ котрої мали львівскій богословы спѣвати, але що въ хавъ до Уніза, то не мігъ отслужити литургію а ректоръ семінаріи не пустивъ богословівъ спѣвати на богослуженье.

— Доповняючій вибіръ одного члена до ради по-
вѣтової въ Мостискахъ зъ куріи громадъ сель-
скихъ розписаний на день 12 серпня с. р.

— Именование. Рада школьна краева именувала Марію Тыховску управляющою учителькою женъской школы св. Мартина, а молодшу учительку при женъской школѣ им. св. Елисаветы, Жигадловичеву Кльотильду дѣйстною учителькою при лягающихъ оплатѣ таксы, які въ послѣднѣхъ бѣгахъ пересѣчно приходили; за каждый зъ сихъ актѣвъ мае бути фасованана певна належнѣсть за папѣрь и чорнило н. пр. въ высотѣ 3 кр. — Що-же дотычить веденя урядовъ деканальныхъ,

— Градова туча, котра, якъ показується тепер, лишь одnymъ бокомъ захопила Львовъ минувшого

четверга дня 25 с. м., наробила въ околицахъ Бобрки, Щирця и Корчина страшно великой шкоды. О силѣ сеи тучѣ якъ и о великости граду та шкодахъ поробленыхъ въ поли и городахъ доносятъ намъ майже зовсѣмъ згѣдно збъ всѣхъ тыхъ сторонъ. Такъ пишутъ намъ зъ Бобрецкого: „День 25 червня бувъ дуже нещасливый для жителей околиць Бобрки и Щирця а особливо для сѣль: Лопушна, Суходоль, Підгемне, Раковець, Кугаївъ, Волощица, Ольховець и др. Весна сего року казала хочь въ части надѣятись получешя доля тутешнога хлѣбороба, который тутъ вже отъ колькохъ лѣтъ страшно бѣдує, бо що лишь трохи подросте въ поли, то дики знищать. Озимина и ярина красно показалаось а и травы негорше; однакожь дня 25 с. м. вечеромъ попрощалися люде съ сими надѣями, бо отъ 9 до 1 году въ почи падавъ сильный дожь съ градомъ датковъ вставляти, о сколько дотація прихода перевышеа конгруу; зъ другой стороны треба въ найпекористнѣйшихъ относинахъ, збъ взгляду на значно бѣльше обтяженье державного скарбу, ко- тре въ наслѣдокъ закона зъ 19 цвѣтня 1885 настуپить, принятии яко шахішт деканальнихъ вы- датковъ лишь суму 150 зр. и то лишь въ краяхъ съ активнымъ фондомъ релігійнымъ.“ — Закінь отже будуть выданій въ сѣмъ взглядѣ обовязуючій постановы, має намѣрнictво порозумѣтися съ ординаріятами и предложити міністерству вѣроисповѣдань заявленя тыхъ-же въ супроводѣ своихъ внесенъ въ якъ найкоротшомъ часѣ. Митрополичій ординаріятъ взыває отже вѣхъ декановъ, щобы они запрошивши доовѣдныхъ душпастырѣвъ кондеканальнихъ розслѣдили ою оправу докладно и предложили свои погляды львовокому ординаріатови митрополичому.

— Въ Харьковѣ засудивъ судъ военный юнкер
нина зъ Шавлъ Савла Абрамова Лисянського, об-
жалованого за убийство поліціякта Фисенка и за
пораненіе жандарма Булгакова на кару смерти
черезъ повѣшанье.

— Небувалый доси поїздъ особовий переїзджавъ дня 29 червня чрезъ Краковъ-Львовъ-Подволочиска. Поїздъ сей, складаючіся зъ 6 вагоновъ, възъ мощъ помершого въ Флоренція олавного російского богача Демидова, кн. Санъ Донато, ажъ до Нижногого Тагіля на самой росоїско-азійской границі. Огъ коли въ Еврої потнують желязницѣ, не зажадавъ ще нѣхто окремого поїзду на такъ далеку просторонь. Поїздъ сей вырушивши зъ Флоренції переїхавъ черезъ Відень, Краковъ и Львовъ ажъ до Кієва, де надъ мощами покойного отправивъ пацахиду кіевокій митрополитъ Платонъ и сербскій митрополитъ Михаилъ а оттакъ выїхавъ поїздъ до Москви, зъ отки черезъ Казань и Екатеринбургъ переїде до Нижногого Тагіля. Поїздъ сей складався зъ одного вагону, въ котрому везено мощъ, дальше зъ вагону салонового, вагону до спання, вагону пакункового и 2 вагоновъ, въ котрихъ везено памятникъ, що має бути поставленый на гробъ покойного. Можна се бъ представити, якъ великий муоятъ бути кошты выданій за сей поїздъ; выдана за него сула могла бы неодного бѣдного чоловѣка зробити щасливымъ. Родина Демидовыхъ датується зъ часівъ Петра I,

